FLORA
PENNARTZ

DE KLEUREN VAN
DE ZIEL I

2024 Prometheus Amsterdam

Voor mijn familie

PROLOOG

Verhuizen naar deze uithoek was Maia's enige optie geweest toen ze haar oude leven had verlaten. Wonen aan het eind van de wereld had haar dood lang uitgesteld, maar nu hadden ze haar toch gevonden. Het enige wat ze nog kon doen, was zorgen dat haar kleindochter ontsnapte.

Ze bekeek zichzelf in de spiegel. Haar bruine ogen twinkelden nog steeds vrolijk tussen de talloze rimpels. Haar haren waren grijs, net als de simpele jurk die ze droeg. Alleen de speld in haar haren, versierd met een zilveren bloem, deed denken aan vroeger. Het was het enige aandenken dat ze had meegenomen.

Soms, als ze met een volle boodschappentas het paadje naar haar huis op sjouwde, bezig met saaie maar noodzakelijke taken, dacht ze aan de rijkversierde zalen en de weelderige gewaden die ze had achtergelaten. Een groter contrast was haast niet denkbaar tussen haar vorige woonplaats, de Stad der Wolken, en waar ze nu was: het ruige Finistère. De naam van het gebied betekende letterlijk 'het einde van de

wereld'. Daar, op het meest westelijke puntje van het Franse schiereiland Bretagne, had ze zich verstopt. Hier hoorde ze vooral de meeuwen, de wind en de golven die op de rotsen sloegen. Het landschap was ruig, puur, en in Maia's ogen het mooiste van de wereld.

Over enkele uren zouden andere Luministen, soortgenoten die ze nooit had gekend, haar signaal ontvangen en komen om haar kleindochter te helpen. Al die tijd had ze haar kleindochter verborgen gehouden, en nu zou Dana de wereld van de Luministen toch leren kennen. Het kon niet anders, als ze hier bleef zou ze hoe dan ook vermoord worden. Vluchten had ook geen zin. Als Maia's vijanden haar hier hadden gevonden, was Dana nergens veilig.

Haar gedachten dwaalden terug naar de dag waarop Dana bij haar was gekomen. Ze hoorde het baby'tje nóg krijsen, toen ze haar ophaalde bij de kantoren van de sociale dienst. Niet lang daarvoor waren Dana's ouders op gruwelijke wijze vermoord. De politie had nog nooit zoiets gezien. De agenten hadden ook raar opgekeken van de gewaden waarin de slachtoffers gehuld waren. Waarschijnlijk dachten ze dat het echtpaar bij een sekte zat.

Misschien besefte de politie dat deze moord hun pet te boven ging en hadden ze de zaak daarom zo snel mogelijk afgerond met de conclusie dat de daders terroristen waren. Om diezelfde reden had de pers nooit foto's mogen maken van de lichamen. Over de aard van de moordenaars had Maia de politie nooit wijzer gemaakt.

Maia was gekomen, zo snel als ze kon, en had als een zombie de papieren getekend. Ze had haar tranen voor Bertrand en Marie, haar zoon en schoondochter, verbeten. Ze

had zichzelf niet toegestaan in te storten: ze moest voor haar kleinkind zorgen.

Pas toen Maia alleen met Dana was, had ze haar tranen laten stromen. Haar zoon en zijn vrouw waren vermoord door vervloekte, zielloze wezens. De politie kon Maia niet helpen, niemand kon dat. Haar vijand wist hoe hij zich moest verbergen en kwam steeds terug, met een ander gezicht.

Toen hoorde ze het. Het geluid van een krakende traptrede. Ze wist welke dat was, de op één na bovenste, net buiten haar slaapkamer. Dat was op minder dan drie meter afstand. Haar hart klopte in haar keel, maar ze draaide zich niet om.

Dit waren haar laatste momenten. Ze groef in haar paleis van gelukkige herinneringen. Ze deed haar ogen dicht en riep met al haar vermogen haar mooiste herinnering op.

Dana was een jaar of tien geweest en Maia had haar meegenomen naar een botanische tuin. Het meisje liep over van enthousiasme, sleurde haar oma mee langs alle bloemen, door de tropische kassen en over het buitengedeelte met de machtige bomen. Maia wist van bijna alle planten hoe ze heetten, soms wist ze zelfs hun wetenschappelijke naam. Sommige hadden een geneeskrachtige werking, andere waren giftig, en Maia vertelde alles wat ze wist. Dana vroeg haar het hemd van het lijf. Diep vanbinnen wist Maia dat ze zich deels toen zo gelukkig voelde omdat ze haar kleinkind iets kon geven, terwijl ze haar zoveel had moeten ontzeggen. Dana was eenzaam op school, dat wist ze. Ze was eenzaam en lag vaak ziek op bed. Het huis waar ze woonden was vol van liefde, maar stil. Dana had zo veel magie misgelopen, zo veel vriendschap en verwondering. Allemaal door de keuzes die Maia had gemaakt.

Die dag in de botanische tuin had Maia het gevoel dat ze haar kleinkind gaf waar ze recht op had, al was het maar voor één dag.

Terwijl ze haar ogen nog steeds dichthield, voelde ze zijn adem in haar nek. Die was niet eens koud, zoals je misschien zou verwachten bij deze wezens. De adem rook ook niet naar iets in het bijzonder, niets wat haar waarschuwde dat het de adem van een zielloos wezen was.

Maia huiverde. Ze voelde hoe zijn vingers zich om haar nek sloten en kneep haar ogen nog stijver dicht. Hoe makkelijker ze het haar aanvaller zou maken, hoe eerder hij haar huis zou verlaten, zodat hij weg zou zijn voordat Dana thuiskwam.

Haar aanvaller zette nog geen kracht, hij was aan het testen of zijn prooi zich zou verzetten. Maia voelde de spanning in zijn vingers. Zonder enige moeite zou hij haar keel kunnen dichtknijpen. Hij ademde scherp in, alsof hij zich schrap zette. Maia hield haar ogen gesloten. Ze wilde terug in haar herinnering, terug naar de botanische tuin.

Tot haar verbazing traden haar reflexen op. Lang geleden was ze naar Pomai geweest, iets wat weinigen van haar stam deden, en ze had daar een training gevolgd. Haar lichaam wist nog wat het moest doen, al was haar kracht slechts een fractie van wat die toen geweest was. Bliksemsnel pakte ze de hand van haar aanvaller en verdraaide zijn pols, waardoor hij gedwongen was haar los te laten. Ze zag zijn hand. Keurige, verzorgde nagels, een lichtblauwe manchet. Misschien was hij in zijn vorige leven zakenman geweest.

Ze wentelde om haar as, zodat ze zijn arm nog verder omdraaide. Maia verwachtte een kreet, van pijn of schrik, maar haar aanvaller gaf geen kik. Ze keek hem aan, hij zag

eruit als een normale, misschien zelfs wat saaie dertiger. De spieren die onder zijn overhemd opbolden verraadden dat hij naar de sportschool ging. Hij was sterk, Maia had als broze oude vrouw geen schijn van kans.

Niets aan hem verraadde dat hij zijn menselijkheid verloren had, behalve zijn blauwe ogen. Die waren leeg als doffe kralen.

Met zijn goede arm greep hij haar keel opnieuw vast, veel krachtiger deze keer. Hij tilde haar op. Maia hapte naar adem, graaide verwoed naar zijn hand om haar keel. Ze had haar krachten in één keer uitgeput toen ze zijn arm verdraaide. Hij staarde haar aan, maar leek haar niet te zien. Zijn dode ogen lieten niets los van wat haar aanvaller voelde, óf hij iets voelde. Maia's voeten bungelden in de lucht. Ze probeerde hem te schoppen, maar ze kon hem niet bereiken.

Terwijl hij Maia's keel steeds verder dichtkneep, ging zijn andere hand naar de grijze jurk die ze droeg. De pijn van zijn gebroken botten scheen hem niet te hinderen. Hij wreef de stof die om Maia's schouders zat tussen zijn vingers en klemde die toen in zijn vuist. Zijn doelgerichte handen verraadden wat zijn ogen verhulden – hij hunkerde naar haar ziel. Hij gromde toen hij niet vond wat hij zocht. Hij verstrakte zijn greep, waardoor de knokkels van zijn vuisten wit kleurden. Nog steeds kreeg hij niet wat hij wilde.

Maia werd steeds lichter in het hoofd. Haar aanvaller liet zijn greep op haar keel iets verslappen en ze probeerde zich los te werken, tot hij haar hoofd met een harde klap tegen de muur aan sloeg. Ze bloedde niet, maar haar hoofd suisde. Versuft bungelde ze boven de grond, ze besefte nauwelijks dat ze nog niet dood was. Haar botten deden pijn, haar lon-

gen schreeuwden om zuurstof. Ze voelde het gewicht van haar leeftijd op zich drukken. Ze wilde sterven, ze wilde dat het klaar was.

Als Dana maar weet te ontsnappen.

Dana zou nog uren van huis zijn. Ze was op pad met een groep milieuactivisten en daarna zou ze naar school gaan. Er was genoeg tijd om haar te waarschuwen. Het briefje dat ze beneden op de keukentafel had neergelegd, zou haar helpen.

Maia had haar eigen dood allang geaccepteerd. Haar enige zorg was dat haar vijanden Dana zouden vinden. Als haar aanvaller te lang bezig was met het zoeken naar haar ziel en het hele huis overhoophaalde, zou Dana misschien thuis kunnen komen. Daarom moest Maia haar aanvaller geven wat hij wilde hebben. Nu. Ze wist precies wat hij zocht.

Verwoed reikte ze met de vingers van haar linkerhand naar haar bed, richting haar nachtkastje. Alsof ze in paniek was, graaide naar houvast, naar haar meest kostbare bezit. Haar aanvaller zag het. Zijn hoofd draaide, alsof het mechanisch werd aangestuurd, naar haar hand. Maia probeerde haar hoofd naar het kastje te wenden, hopend dat hij het zou merken.

Het werkte. Zonder haar keel los te laten stapte het zielloze wezen opzij, in de richting van waar Maia zo verwoed naar wees. Daar stond haar nachtkastje, een goedkoop, truttig ding, dat ze een keer op een rommelmarkt had opgedoken. Hij trapte het kastje omver en schopte het toen in één keer uit elkaar.

Nadat het wezen had gevonden wat hij zocht, drukte hij Maia tegen de grond en zette nu écht kracht tegen haar keel.

Het werd haar zwart voor de ogen. Ze wist dat hij met zijn vrije, zwakke hand zijn vingers over haar ziel liet glijden toen ze een scherpe pijn voelde, die door haar lichaam heen sneed. Ze voelde hoe hij zijn vingers in haar ziel zette, het was alsof gloeiend hete nagels door haar binnenste krasten. Toen balde hij zijn vuist, klemde haar ziel vast, net zoals hij met haar grijze jurk had gedaan. Hij kneep, drukte, en Maia zou zijn gaan gillen als haar keel niet dichtgezeten had. Met zijn andere hand bleef hij Maia's keel dichtknijpen, maar de hand waarmee hij haar ziel verminkte deed veel meer pijn. Het leek alsof er een gigantische hand om haar lichaam zat, die haar fijnkneep en al haar botten versplinterde, tot al het leven uit haar wegvloeide en ze tot stof verkruimelde.

Ze ging dood. Ze had niet geweten dat het zo veel pijn zou doen. Tranen rolden over haar wangen. De hand die haar fysieke lichaam wurgde, kneep tegelijk met de hand die haar ziel vasthield, steeds strakker en harder.

Maia huilde geluidloos. Ze voelde zichzelf wegvloeien, het was voorbij... Vlak voordat ze stierf dacht ze aan haar kleindochter, aan Dana. Haar signaal móest door iemand zijn opgevangen, een van haar soortgenoten, ze moest worden gered. *Laat haar leven*, smeekte ze in gedachten, *zorg dat ze ontsnapt.*

PROTEST

Dana had lang uitgekeken naar deze dag. Eindelijk zou ze écht wat bijdragen aan de wereld. Als klein meisje had ze zich al zorgen gemaakt over ontbossing, vervuiling, de opwarming van de aarde en de andere problemen die haar generatie allemaal leek te moeten oplossen. Ze had haar oma ervan overtuigd voortaan vegetarisch te koken. Ze was gaan letten op hun boodschappen en andere aankopen, op hun stroom- en waterverbruik. Toch veranderde de wereld om haar heen veel sneller dan de natuur aankon en niemand leek er genoeg aan te doen. Toen ze oud genoeg was, was ze op zoek gegaan naar medestanders.

Op school hoefde ze dit niet te proberen, dus was ze verder gaan kijken. Via een flyer was ze terechtgekomen bij een bijeenkomst van een groep milieuactivisten.

'Mensen zoals jij en ik zijn het probleem niet,' had de man die de bijeenkomst organiseerde verteld, nadat hij zichzelf voor had gesteld als Emile. Hij had lang, warrig haar en praatte erg snel. Zijn kleren zagen er versleten uit. Naast Dana waren er een paar andere tieners op de bijeen-

komst in de lokale bibliotheek afgekomen, die eruitzagen alsof ze zich net zo ongemakkelijk voelden als zij.

'De grote bedrijven en de regeringen stoten zo veel broeikasgassen uit, dat het niet eens uitmaakt wat wíj doen. Zíj moeten stoppen met vervuilen en de natuur een kans geven om te herstellen. Maar dat doen ze niet. Ze geven alleen om geld, niet om de mensen die in de toekomst leven.'

Dana had geknikt, terwijl haar gevoel van ongemak zich omzette in woede. De man had gelijk, de echte verandering moest komen van de regeringen en de grote bedrijven.

'Ze denken dat niemand het doorheeft. Dat ze ongestraft de oceanen kunnen vervuilen en giftige gassen de lucht in kunnen pompen. Dat ze door kunnen gaan met gigantisch veel smerig geld te verdienen.'

Dana had ademloos geluisterd. 'Niet als het aan ons ligt. Doe je mee?'

Natuurlijk deed ze mee. Zo kwam het dat ze in een afgeragd busje zat met nog vier activisten. Het busje was zó sjofel dat het haperde en sputterde bij elke afslag. Buiten was het donker, ze waren om vier uur 's nachts opgestaan.

Dana zat te knikkebollen op de achterste bank. Op dat moment voelde ze nog niets van spanning. Het enige wat ze voelde was een doffe, grijze vermoeidheid. Het zou nog uren duren voordat ze naar school moest. Dana's oma wist dat ze dit deed en ze vond het goed, als ze maar geen kostbare schooldag miste. Na de actie zou ze worden afgezet bij haar schoolgebouw en zou de dag zich vullen met Engels, wiskunde en geschiedenis. Ze was normaal al snel moe, dus ze zou vandaag haar ogen al helemaal niet open kunnen houden in de les, maar het was het waard.

Ze keek naar haar medeactivisten. De man die had gesproken op de bijeenkomst, Emile, zat tegenover haar. Hij had een bivakmuts op, net als de anderen, maar was te herkennen aan het warrige haar dat onder zijn muts uit piepte. Hij pulkte aan zijn nagelriemen. Het dunne, blonde meisje naast hem pakte zijn hand vast, zodat hij ophield. Ze kwam uit Canada en heette Katy. Naast Dana zat Guillaume, een jongen met lang, steil haar die iedereen die maar wilde luisteren vertelde over de voordelen van het communisme. Ook iedereen die niet wilde luisteren, trouwens. Nu was hij stil. Achter het stuur zat een jonge vrouw die de hele rit nog geen woord had gezegd, behalve dat ze Louise heette.

Ze zouden over een paar minuten het terrein van Frankrijks grootste oliebedrijf besluipen. De mensen in het busje waren apart, maar dat maakte Dana niet uit. Zij was zelf ook apart. Misschien zou ze wel bevriend met ze kunnen raken.

Op school was ze altijd alleen. Ze had nooit goed begrepen waar dat door kwam. Dana was niet bijzonder verlegen of asociaal, ze was gewoon een beetje anders. Haar klasgenoten leken dat aan te voelen. Qua uiterlijk paste ze er prima tussen: ze vond zichzelf niet mooi, maar er was niets bijzonder abnormaals aan haar wipneus, sproeten of bruine ogen. Ze droeg haar blonde haar meestal in een slordige staart, die goed paste bij de onopvallende kleren die ze droeg. Ze was mager, misschien omdat haar slechte gezondheid maakte dat ze nooit grote interesse in eten had. Meestal verborg ze haar knokige lijf in ruimvallende sweatshirts, maar dat deden wel meer tieners. Het hielp niet dat ze vaak ziek was en dan wekenlang niet op school verscheen. Ze lag dan doodmoe op bed, onder meerdere dikke dekens. Haar

oma had precies hetzelfde, zij had een keer uitgelegd dat het een erfelijke ziekte was.

Door haar ziekte hoefde Dana nooit mee te doen aan gym, daar was ze wel blij om. Terwijl haar klasgenoten voetbalden en tennisten, las zij boeken. Misschien dat ze zich onder de klimaatactivisten wel thuis zou kunnen voelen en wat vaker buiten zou komen.

Dana wist dat de leraren ook vonden dat ze vreemd was, al deden ze nog zo hun best haar net als de anderen te behandelen.

Ze hadden haar naar de schoolpsycholoog gestuurd om te praten over de dood van haar ouders. Maar Dana wilde niet dat iemand haar zou vertellen hoe ze in elkaar stak en waarom anderen haar meden. De psycholoog was na één sessie afgedropen.

Ze was gewoon een buitenstaander, ze was anders, daar kon niemand iets aan doen, vertelde ze zichzelf. Het deed haar pijn dat ze zo vaak alleen was tussen haar klasgenoten, die samen afspraken en leuke dingen met elkaar deden, maar het leven dat zij leidden was gewoon niet voor Dana weggelegd.

De enige die haar begreep was haar oma. Net zo zeker als dat Dana wist dat ze niet bij haar klasgenoten hoorde, wist ze dat ze wel bij haar oma hoorde. Haar oma was zelf ook vaak ziek, te uitgeput om eropuit te gaan. Ze had nooit geprobeerd haar aan vrienden te helpen of haar gedwongen meer te eten dan ze op kon. Zij was er gewoon voor Dana, knuffelde haar, maakte grapjes en begon zeepgevechten tijdens de afwas als ze verdrietig was.

'We zijn er,' fluisterde Katy.

Met een ruk schrok Dana op uit haar gedachten. Het busje kwam tot stilstand en de inzittenden schoten naar voren. Nu kwam het erop aan. Even maakte Dana's vermoeidheid plaats voor scherpte. Ze balde haar vuisten en hoorde hoe haar ademhaling zich versnelde. Een voor een sprongen ze uit het busje, Dana volgde als laatste. Het schemerde inmiddels, de zon zou over niet al te lang opkomen. Ze zagen dat de weg een glooiend veld doorkruiste, en eindigde bij een metershoge poort, die een hek van fijnmazig metalen gaas onderbrak. Het hek deelde het terrein erachter in tweeën. Niet ver achter het hek doemden de muren van de raffinaderijen met hun schoorstenen op. Dana had van Emile gehoord dat dit bedrijf een maand eerder zijn afval gedumpt had op een kwetsbaar koraalrif aan de andere kant van de wereld. De onderwaterwereld was er vervuild, vissen stierven, de mensen die leefden van de visserij kwamen om van de honger. Iedereen wist wie het gedaan had, toch had niemand het bedrijf aangeklaagd. Het was even in het nieuws geweest, tot de krantenkoppen waren overgenomen door de scheiding van twee filmsterren.

Katy nam de leiding. Ze pakte een zwarte sporttas uit het busje en tilde hem naar de poort. In Canada was zij al jaren bij de milieubeweging betrokken en in Frankrijk had ze de Bretonse groep helpen opstarten. Toen ze had voorgesteld om zwarte kleren en bivakmutsen te dragen, dacht Dana eerst dat ze een grapje maakte. Niets was minder waar. Als de politie erachter kwam wie ze waren, konden ze grote problemen krijgen, legde Katy uit.

Met een armzwaai gebaarde Katy de anderen haar te vol-

gen richting de poort. Dana greep een zak en sloop achter haar aan. Haar handen waren klam. Katy hield halt voor de poort. Na lang overleg hadden ze besloten dat ze het gebouw niet zouden proberen binnen te dringen. Een bedrijf als dit werd zwaar beveiligd. Voor hun actie hoefden ze echter niet naar binnen. Ze wilden dat de pers erop af zou komen en dat het bedrijf aangepakt werd. Dat zou zo ook lukken.

Dana hurkte en voelde in de zak naar de spuitbus. Met klamme handen pakte ze de bus vast. Ze mikte zorgvuldig op het stuk van het hek dat Katy aanwees, net onder een grote, grijnzende foto van de baas van het bedrijf. Het metalen gaas was zó dicht dat ze erop kon tekenen, alsof het een groot vel papier was.

In vier rake woorden vertelde ze in grote, gifgroene letters precies wat ze over het bedrijf dacht. Tevreden stapte ze achteruit om haar werk te bewonderen: OLIE DUMPEN IS MASSAMOORD.

Katy kwam naast haar staan. 'Mooi, maar...'

Vliegensvlug liet ze haar spuitbus over de foto van de zakenman zoeven. Ze tekende een kleine, zwarte rechthoek op zijn bovenlip: een hitlersnor. Meteen werd Dana's tekst veel agressiever.

'We moeten ze raken waar het pijn doet.' Katy klopte Dana op de schouder en ging kijken bij de andere activisten.

De baas van het bedrijf vergelijken met Hitler ging ver, maar als Katy dacht dat het nodig was om de boodschap over te brengen... Dana haalde haar schouders op.

Terug in het busje bespraken ze opgewonden wat ze hadden gedaan. Louise, die geduldig had zitten wachten, racete weg

van het oliebedrijf. Inmiddels was de zon opgekomen en alle moeheid en spanning was verdwenen.

'Ze zullen niet weten wat ze zien!' Katy had haar muts afgedaan en grijnsde breed.

Guillaume begon zachtjes te grinniken. Het werkte zo aanstekelijk dat het hele busje al snel gierde van het lachen. Dana lachte tot haar ribben pijn deden. Toen de laatste snikken en stuipen waren uitgestorven, schraapte Emile zijn keel.

'Ik heb de pers ingelicht, die zal nu al wel ter plaatse zijn.' Zijn ogen schitterden, net als toen Dana hem had ontmoet. 'Die klootzakken zullen krijgen wat ze verdienen. In de toekomst zullen ze wel twee keer nadenken voor ze zoiets doen!'

De activisten juichten. Wat ze hadden bereikt was iets heel kleins op wereldschaal, maar alle beetjes hielpen. Het gevoel iets te kunnen doen was het belangrijkste. Ze zetten Dana af bij haar school en reden snel weg. Het busje zouden ze een tijd van de straat moeten houden.

Dana keek hen na. Ze gloeide van trots. Zelfs het vooruitzicht van de schooldag kon daar niets aan veranderen.